

Rigsarkivet

Danmarks
hukommelse

Danmarks kurs og forhandlinger fra 1961 frem mod 1972

Selm. Erns
Olsen

anrer dette for forældet -
har lovet referat af minister mødet 5/2 '62.

BSM.

Det første stedfortrædermøde mellem Danmark og
europæiske økonomiske Fællesskab i Bryssel den
29. januar 1962.

(D.P. VI. s. nr. 108. B. 2/Dan.)

Den 29. januar 1962 fandt det første stedfo-
møde sted i Bryssel mellem Danmark og Det europæiske
Fællesskab til forberedelse af ministermødet mellem D
og de Seks den 5. februar 1962. På mødet opnåedes en
om at foreslå ministrene nedsættelse af to arbejdsudv
til behandling af de i de danske memoranda til de Sek
spørgsmål vedrørende etablering af toldunionen, såvel
som kontingentspørgsmål, og vedrørende det sociale omr
sammen med det nordiske arbejdsmarked. Der var enigh
at denne beslutning er uden præjudice for nedsættelse
andre arbejdsudvalg og om drøftelse på minister- eller
fortræderniveau også af andre spørgsmål, eventuelt ud
en generel økonomisk synsvinkel.

Der fandt nogen substansdebat sted vedrøren

spørgsmålet om den danske eksport af landbrugsvarer til
Seks i forhandlingsperioden. Uanset at man fra de Seks
ikke var tilbøjelig til at akceptere de danske synspunkt
opnåedes der enighed om at anbefale ministrene følgende
procedure vedrørende dette spørgsmål:

Danmark skal under hensyn til de Seks' nylige
beslutninger om den fælles landbrugspolitik fremsende me
vedrørende de problemer, denne forventes at give anledning
for Danmark i forhandlingsperioden. De Seks vil gennem k
sionen give Danmark svar på konkrete spørgsmål, der mått
rejst i dette memorandum, medens de principielle og gene
spørgsmål vil blive drøftet på stedfortrædernes næste m

Der opnåedes enighed om følgende dagsorden fo
ministermødet den 5. februar:

- 1) Godkendelse af dagsorden.
- 2) Godkendelse af referatet fra sidste
ministermøde den 30. november 1961.
- 3) Mundtlig rapport fra stedfortrædernes
formand om forslagene vedrørende organis
ringen af det fremtidige arbejde gennem
nedsættelse af de to ovennævnte arbejdsud
og vedrørende proceduren ved behandlingen
spørgsmålet om den danske landbrugseksport
i forhandlingsperioden.

DANMARKS KURS OG FORHANDLINGER FRA 1961 FREM MOD 1972

Regeringen tager i 1961 formelt beslutningen om at indlede optagelsesforhandlinger til EF. Man går ind til forhandlingerne vel vidende, at man fra dansk side ikke kan ændre Romtraktaten, men alligevel mislykkes dette forsøg og det efterfølgende forsøg på at blive optaget. Hvad er årsagerne hertil - hvad er problemet for dansk Europapolitik?

I denne kildesamling finder du kilderne:

Side 3: Notat vedr. kontakten til Fællesmarkedet og Storbritanniens stilling, 15. august 1963

Udenrigsministeriet, Gruppeordnede sager, pk. 17123

Side 10: Referat af forhandlinger i sommeren 1962 i Bryssel mellem Danmark og CEE, 15. november 1962

Udenrigsministeriet, Gruppeordnede sager, pk. 17118

Side 29: Krags regeringsudtalelse og forslag hertil om Danmarks kurs i forhandlingerne, 1961

Udenrigsministeriet, Gruppeordnede sager, pk. 17121

Side 38: Statement by Danish Minister for Foreign Affairs at the meeting in Brussels on October 1961 between the Member Governments of the EEC

Udenrigsministeriet, Gruppeordnede sager, pk. 17121

Rigsarkivet

Notat vedr. kontakten til Fællesmarkedet og Storbritanniens stilling, 15. august 1963

Udenrigsministeriet, Gruppeordnede sager, pk. 17123

(Til brug for Det udenrigs-
politiske Nævns medlemmer)

F o r t r o l i g t

N o t a t

vedr.

kontakten med fællesmarkedet

1. Storbritanniens stilling.

Siden forhandlingerne om Storbritanniens tilslutning til fællesmarkedet blev suspenderet i januar d.å., har de fem af fællesmarkedets medlemslande, og da navnlig Holland og Tyskland, arbejdet energisk på at få reableret forhandlingsforbindelsen med Storbritannien, medens Frankrig har stået fast på det standpunkt, som den franske udenrigsminister indtog den 29. januar d.å. i Bryssel: At forhandlingerne om Storbritanniens optagelse i Det europæiske økonomiske Fællesskab må betragtes som afsluttede med negativt resultat.

Storbritannien og de fem af fællesmarkedets medlemslande havde ønsket og håbet, at der kunne etableres en procedure, der kunne sikre, at alle vigtige beslutninger, som Storbritannien eller de Seks ønskede at træffe på det økonomiske område, blev gjort til genstand for en forudgående drøftelse mellem parterne enten i London eller i Bryssel med henblik på så vidt muligt at undgå, at Storbritannien eller de Seks traf beslutninger, der kunne vanskeliggøre Storbritanniens senere indtræden i fællesmarkedet. Frankrig fandt, at en sådan procedure i realiteten ville betyde en fortsættelse af tiltrædelsesforhandlingerne med

Storbritannien, og insisterede på, at fællesmarkedet måtte udbygges planmæssigt i overensstemmelse med Rom-traktaten og uden medvirken fra udenforstående lande.

Den beslutning, fællesmarkedets ministerråd traf den 9. juli d.å. om at foreslå Storbritannien kvartårlige drøftelser i Den vesteuropæiske Union, WEU's ministerråd om den europæiske politiske og økonomiske situation med deltagelse af fællesmarkedskommissionen, imødekom således ikke de fem fællesmarkedslandes eller Storbritanniens ønsker om en snæver kontakt mellem Storbritannien og fællesmarkedets organer i Bryssel. Udenrigsminister Schröder og andre repræsentanter for de fem lande har imidlertid givet udtryk for den opfattelse, at det var det bedste, man kunne opnå i den givne situation, og ud fra denne betragtning har Storbritannien den 26. juli d.å. accepteret forslaget.

Der er således ikke tale om, at forhandlinger om britisk medlemskab af fællesmarkedet hermed påbegyndes, og hverken den britiske regering eller de fem synes at nære nogen illusioner om, at kontakten i WEU vil føre til en snarlig genoptagelse af sådanne forhandlinger, men navnlig Tyskland synes at nære visse forhåbninger om, at arrangementet i WEU med tiden vil kunne udbygges med regelmæssige kontakter i Bryssel på stedfortræderniveau. Dette synes dog at forudsætte en fundamental ændring i Frankrigs holdning, og intet tyder på, at en sådan er forestående. Det er den almindelige opfattelse i Bryssel, at der tidligst kan ventes en udvikling i Frankrigs holdning, når resultatet af det næste parlamentsvalg i Storbritannien foreligger, d.v.s. efter det foreliggende at dømme tidligst om et årstid.

Det første kvartårlige møde i WEU's ministerråd efter den nye procedure ventes afholdt i oktober. Der er endnu ikke truffet nogen forberedelser til mødet, og med mindre der træffes grundige forberedelser, skal man næppe vente nogen substantiel drøftelse på mødet.

2. Danmarks stilling.

Medens Storbritanniens behov for at opretholde og udbygge kontakten med fællesmarkedet er af overvejende politisk natur, er Danmarks kontaktbehov i den foreliggende situation af en noget anden karakter. Opgaven må i første række være at varetage Danmarks handelspolitiske interesser over for de Seks bedst muligt i tiden, indtil forholdene måtte have udviklet sig så vidt, at spørgsmålet om Storbritanniens og Danmarks indtræden i Det europæiske økonomiske Fællesskab atter bliver aktuelt.

Danmarks handelspolitiske interesser over for de Seks synes under de foreliggende omstændigheder foreløbig bedst at kunne varetages gennem bilaterale drøftelser med Danmarks vigtigste handelspartnere blandt fællesmarkedets medlemslande samt drøftelser med Kommissionen. Dette gælder især, så længe der ikke findes et multilateralt forum, hvor disse problemer kan behandles. Skulle drøftelserne i WEU's ministerråd imod forventning give stødet til, at der på et senere stadium udvikler sig et multilateralt kontaktorgan i Bryssel, hvor de konkrete handelspolitiske spørgsmål vil kunne behandles af repræsentanter for de enkelte regeringer, må Danmark være interesseret i at sikre sig adgang til at deltage på lige fod med Storbritannien og andre lande, der har søgt om optagelse i fællesmarkedet. Specielt fra tysk side har man vist forståelse herfor, og den

tyske udenrigsminister har givet tilsagn om at virke derfor i fællesmarkedets ministerråd, når der byder sig en gunstig lejlighed hertil. Det må endvidere være af betydning, at Danmark gennem bilateral kontakt med de enkelte medlemsstaters regeringer kan gøre, hvad der er muligt for at berede jordbunden for sådanne forslag, som måtte blive fremsat i ministerrådet med henblik på at afværge unødigt afbræk i den traditionelle handel i Europa.

De eksportvilkår, der vil blive Danmark tildelt, vil på væsentlige områder være bestemt af de beslutninger, fællesmarkedets ministerråd træffer specielt med hensyn til regulering af importen af de landbrugsvarer, som endnu ikke er underlagt særlige markedsordninger i fællesmarkedet. Beslutningerne herom skal træffes efter forslag fra Kommissionen. Hertil kommer, at det sædvanligvis overlades til Kommissionen at finde løsninger på de problemer, der opstår som følge af allerede gennemførte markedsordninger og reguleringer, samt at det er Kommissionen, der på Fællesskabets vegne fører internationale forhandlinger bl.a. om toldforhold. Det er derfor af den største betydning for Danmark at have adgang til at gøre sine synspunkter gældende over for Kommissionen. En sådan adgang har Danmark gennem sin mission i Bryssel, men der kan meget vel opstå situationer, hvor det ville være nyttigt, at medlemmer af regeringen og embedsmænd fra centraladministrationen får lejlighed til at redegøre over for Kommissionen for Danmarks problemer og eventuelt anvise fremgangsmåder, som uden at bryde principperne for de seks landes fremtidige fælles landbrugspolitik vil kunne tilgodese væsentlige danske interesser.

Regeringen har derfor dels taget skridt til at få udbygget kontakten med Kommissionen, således at møder med danske regeringsmedlemmer og embedsmænd kan finde sted, når forholdene gør det ønskeligt, dels til at fortsætte de bilaterale drøftelser, som indledtes i juli med den vesttyske udenrigsminister, og på tilsvarende måde tage kontakt med fællesmarkedets øvrige medlemslande, herunder specielt Frankrig.

3. Eventuel dansk tilknytning til WEU.

Spørgsmålet, om Danmark i lys af den seneste udvikling i den europæiske markedssituation burde søge tilknytning til WEU - eventuelt som observatør, når spørgsmål vedrørende den europæiske økonomiske integration er til behandling - har været overvejet nøje, ligesom spørgsmålet har været drøftet med den tyske udenrigsminister og med repræsentanter for flere af fællesmarkedets medlemslande i Bryssel. Fra alle sider har man tilrådet Danmark at se tiden an ud fra den betragtning, at beslutningen om at reetablere kontakten med Storbritannien i WEU's ministerråd havde været meget vanskelig at få igennem og at en af forudsætningerne for, at Frankrig gik med dertil, var, at beslutningen ikke måtte præjudicere forholdet til andre lande. Det er den fremherskende opfattelse i Bryssel, at der ikke på indeværende tidspunkt ville kunne skabes grundlag for Danmarks indtræden i WEU, selv om Danmark måtte nære ønske derom. Det må herved erindres, at adgangen til at blive optaget som medlem af WEU ifølge art. 11 i den reviderede Bryssel-traktat af 23. oktober 1954 kun står åben for stater, der af de nuværende signatarmagter opfordres til at tiltræde traktaten. En opfordring til Danmark om at indtræde i WEU forudsætter enstemmighed i

WEU's ministerråd. Det samme ville gælde, hvis der var tale om at give Danmark observatørstatus.

Foruden dette formelle spørgsmål kan der være grund til at erindre om, at WEU oprindeligt havde til formål at sikre fælles optræden hos signatarmagterne i tilfælde af, at Tyskland atter "slog ind på en aggressionspolitik". Under de forhandlinger, der i 1954 førtes med henblik på at bane vejen for Tysklands opnåelse af fuld suverænitet og optagelse i NATO, fik WEU ved en revision af Bryssel-traktaten bl.a. til opgave at føre kontrol med Tysklands oprustning. En væsentlig del af de forpligtelser, som Tyskland indgik på i 1954, fandt således udtryk i den reviderede Bryssel-traktat.

Det er næppe sandsynligt, at Tyskland vil være interesseret i, at det råd, som fører tilsynet med Tysklands overholdelse af dets forsvarsmæssige forpligtelser, udvides med flere medlemmer, og det er et spørgsmål, om Danmark på nuværende tidspunkt vil være interesseret i at påtage sig medansvaret for denne kontrol.

Endelig er der næppe tvivl om, at det vil være vanskeligere at varetage Danmarks handelspolitiske interesser over for fællesmarkedet gennem medlemskab eller observatørstatus i WEU end ved direkte kontakt med fællesmarkedets organer, herunder især Kommissionen.

Foranstående overvejelser har ført til, at regeringen ikke for nærværende finder det hensigtsmæssigt at rejse spørgsmålet om Danmarks indtræden som medlem eller som observatør i WEU's ministerråd.

Den 15. august 1963.

Rigsarkivet

Referat af forhandlinger i sommeren 1962 i Bryssel mellem Danmark og CEE, 15. november 1962

Udenrigsministeriet, Gruppeordnede sager, pk. 17118

FORTROLIG

R e f e r a t

af

det fjerde stedfortrædermøde mellemDanmark og CEE i Brysselden 19. juni 1962 kl. 11.00

Den danske delegation:

Udenrigsråd Erling Kristiansen, udenrigsministeriet
Minister H.E. Thrane, "
Kontorchef Eigil Jørgensen, "
Sekretær Erno Olsen, "
Kommitteret V. Brorson, landbrugsministeriet
Kontorchef J. Nørgaard, fiskeriministeriet
Kontorchef Erik Nielsen, handelsministeriet
Sekretær M. Isaksen, tolddepartementet
Sekretær Laurids Petersen det økonomiske sekretariat.

Fra missionen i Bryssel deltog:

Minister H. Tabor
Ambassadesekretær H. Netterstrøm
Ambassadesekretær G. Riberholdt.

Fællesskabets delegation blev ledet af
M. Ducci, Italien.

1. Rapport fra arbejdsudvalget vedrørende toldunionen.

Ducci redegjorde kort for indholdet af den af formanden for arbejdsudvalget vedrørende toldunionen på mødet fremlagte 3. interimrapport (DK/GT1/15/62). Af rapporten fremgik de konklusioner, som arbejdsudvalget var nået til på møderne den 14. og 15. juni 1962.

a. De Seks havde opretholdt deres principielle reservation med hensyn til de danske ønsker om som basis for toldafviklingen

og tilnærmelsen til fællestariffen at anvende de pr. 1. marts 1962 gældende toldsatser i stedet for som forudset i Rom-traktaten de pr. 1. januar 1957 gældende. Det ville i særdeleshed være vanskeligt at godkende de ændringer, som Danmark havde foretaget i toldtariffen efter ansøgningen om medlemskab, d.v.s. i 1962. Fra de Seks' side havde man imidlertid erklæret sig villige til at fortsætte undersøgelserne af virkningerne af de danske ændringer i toldtariffen i 1960 og 1962. Til belysning af det danske ønske om bibeholdelse af systemet om adgang til toldfri indførsel eller indførsel til reducerede toldsatser i Danmark af visse varer havde man fra de Seks' side udbedt sig en række yderligere oplysninger (en liste over de produkter, som sandsynsligvis ville nyde godt af dette system, samt en klar definition af kriteriet for den praktiske anvendelse af systemet). Med henblik herpå havde arbejdsudvalget bedt CEE-kommissionen om at sende eksperter til København for at undersøge mulighederne for at tilvejebringe disse oplysninger. Arbejdsudvalget regnede med at kunne afgive den endelige rapport om resultatet af de foretagne tekniske og statistiske undersøgelser af problemerne omkring basistoldsatserne til næste stedfortrædermøde.

b. Den danske anmodning om "decalage" for afviklingen af tolden og de kvantitative restriktioner for visse varer var stadig genstand for studier blandt de Seks. Arbejdsudvalget ville genoptage drøftelserne på næste møde af dette spørgsmål samt spørgsmålene omkring Danmarks ønsker med hensyn til fællestariffen og derefter aflægge rapport til stedfortræderne.

Erling Kristiansen erklærede sig enig i de i arbejdsudvalgets rapport indeholdte fælles konklusioner, ligesom han kunne acceptere de forskellige måder, der var valgt med henblik på at

fortsætte arbejdet i arbejdsudvalget, herunder de særlige eksper-
ters udsendelse til København. Fra dansk side håbede man, at ar-
bejdsudvalget ville kunne afslutte alle de statistiske og tekniske
undersøgelser på næste møde den 12. - 13. juli 1962. Han fore-
spurgte, hvilke fremskridt der var gjort i forhandlingerne med UK
vedrørende de produkter, for hvilke såvel Danmark som UK havde
bedt om nulsatser i fællestariffen.

Ducci svarede, at det var hans indtryk, at der ikke var
lang vej tilbage i behandlingen af de engelske ønsker om nulsatser.
Spørgsmålet var på dagsordenen for næste stedfortrædermøde med UK,
ligesom det ville blive drøftet på ministermødet i slutningen af
næste uge. Han håbede, at spørgsmålet i hvert fald ville være af-
klaret på ministermødet med UK i slutningen af juli. Vedrørende de
Seks' holdning til det danske ønske om som basis for toldafviklin-
gen og tilnærmelsen til fællestariffen at anvende de pr. 1. marts
1962 gældende satser i stedet for 1. januar 1957 understregede han,
at de Seks' holdning i denne sag var af principiel art. En fra-
vigelse kunne få præjudicerende virkninger i de Seks' forhandlinger
med andre lande, som havde søgt tilknytning til fællesmarkedet.

Erling Kristiansen konkluderede, at der syntes at bestå
en rimelig mulighed for, at de danske ønsker om nulsatser i fælles-
tariffen for de produkter, for hvilke UK ligeledes havde bedt om
nulsatser, ville kunne tages op til behandling på næste møde i ar-
bejdsudvalget den 12. - 13. juli 1962. Til Ducci's bemærkninger
om de Seks' holdning til det danske ønske vedrørende basistoldsat-
serne bemærkede han, at ingen andre lande, som havde søgt tilslut-
ning til Fællesskabet, befandt sig midt i en proces med henblik på
at ændre strukturen i deres toldtarif på det tidspunkt, de indgav
ansøgning om medlemskab. Der kunne derfor ikke blive tale om

præjudicerende virkninger som følge af en imødekommelse fra de Seks' side af Danmarks ønske.

På en bemærkning fra Ducci om, at Danmark allerede i 1959 havde foretaget en strukturændring i toldtariffen, svarede Erling Kristiansen, at det ikke var korrekt at sige, at strukturændringen af den danske toldtarif gennemførtes i 1959 ved overgangen til Bryssel-nomenklaturen. Denne ændring var kun en indledning. Af hensyn til toldtariffens indre sammenhæng var det nødvendigt at foretage yderligere ændringer - en proces, som først var modnet til en endelig afslutning i februar 1962.

Ducci konstaterede, at der var enighed om, at arbejdsudvalget skulle fortsætte sit arbejde med spørgsmålet vedrørende det danske "base-date"-ønske og give stedfortræderne en rapport til mødet i juli måned.

2. Kapitalens frie bevægelighed og konkurrencereglerne.

Ducci henviste til det på stedfortrædermødet den 16. maj 1962 aftalte vedrørende en procedure for behandlingen af dels de danske ønsker i forbindelse med Fællesskabets bestemmelser om porteføljeinvesteringernes liberalisering og dels spørgsmålene vedrørende konkurrencebestemmelserne. Han forespurgte, om Danmark ønskede at fremsætte bemærkninger til disse spørgsmål.

Erling Kristiansen svarede, at Danmark havde værdsat de Seks' positive reaktion på sidste stedfortrædermøde med hensyn til det danske ønske om etablering af en procedure for behandling af det danske ønske om et forbehold med hensyn til porteføljeinvesteringerne. Der var nu berammet et møde mellem eksperter fra Danmark og CEE-kommissionen den 6. juli 1962. Efter dette møde var det sandsynligt, at spørgsmålet om det danske forbehold kunne sættes på dagsordenen for næste stedfortrædermøde.

Vedrørende problemerne i forbindelse med konkurrencereglerne udtalte han, at man fra dansk side fandt det nyttigt, at der var blevet skabt mulighed for en kontakt mellem danske sagkyndige på monopolområdet og Kommissionens sagkyndige. Hvorvidt der efter en sådan kontakt ville blive behov for en drøftelse i stedfortræderkomiteen og ministerkomiteen af visse spørgsmål i forbindelse med konkurrencereglerne, måtte tiden vise. Det danske ønske vedrørende tidsfristen for anmeldelse af aftaler på konkurrenceområdet var dog et principielt problem, der formentlig til sin tid måtte afgøres af ministrene.

3. Færøerne og Grønland.

Erling Kristensen oplyste, at Danmark på ministermødet den 19. ds. ville overrække memoranda vedrørende Færøerne og Grønland. Danmark agtede ikke at anmode om særlige undtagelsesordninger for disse to områder. For begge disse områder bestod der det særlige administrative problem, at de havde hjemmestyre, der medførte, at der ved en tilslutning til Fællesskabet ville opstå et særligt harmoniseringsproblem, som måtte studeres nærmere. De økonomiske problemer i forbindelse med Grønlands og Færøernes tilslutning til CEE var domineret af, at begge områder var helt afhængige af fiskeriet. Danmark ville derfor med særlig interesse følge udviklingen inden for Fællesskabet med hensyn til udarbejdelsen af en fælles fiskeripolitik og håbede at finde forståelse for de særlige behov, de to områder havde på dette felt.

Når de Seks havde haft lejlighed til at gøre sig bekendt med de danske memoranda, ville spørgsmålet kunne tages op til drøftelse i stedfortræderkomiteen.

4. Landbrugsproblemerne.

Forhandlingsfaseproblemerne.

Erling Kristiansen henviste til sine udtalelser på stedfortrædermødet den 16. maj 1962 om Danmarks alvorlige bekymringer med hensyn til virkningerne af de gennemførelsesforordninger, der skulle træde i kraft pr. 1. juli d.å. og senere. De alvorligste bekymringer knyttede sig ikke til selve Danmarks forhandlinger med CEE om optagelse, fordi disse problemer ville løse sig ved Danmarks medlemskab. Bekymringerne knyttede sig til virkningerne i selve forhandlingsfasen af de ordninger for en række danske eksportvarer, som de Seks ville sætte i kraft, førend Danmark var blevet medlem. Med hensyn til æg og fjerkræ frygtede Danmark en alvorlig nedgang i eksporten (eventuelt et totalt stop), hvis der fra de Seks' side ikke blev gjort noget for at imødekomme Danmarks eksportinteresser til de Seks. Fra dansk side var man klar over, at det var vanskeligt at drøfte dette problem på nærværende møde, idet de Seks' ministre endnu drøftede ikraftsættelsen af ordningerne for disse varer i Rådet. Danmark var i en ganske særlig situation her, idet Danmark, der havde søgt om medlemskab, var mere afhængig af sin eksport af disse landbrugsvarer til de Seks end noget andet land. Man kunne derfor se bort fra præjudicerende virkninger i forhold til tredielande. Danmark måtte lægge vægt på så snart som muligt at få fastlagt en procedure, der gjorde det muligt, så snart de nødvendige beslutninger forelå, sammen med de Seks' stedfortrædere og Kommissionen at vurdere virkningen for dansk eksport til Fællesskabet i forhandlingsfasen, en vurdering, som kunne anvendes som grundlag for en drøftelse på et ministermøde i begyndelsen af juli.

Ducci udtalte, at bortset fra problemet om præjudicerende

virksomheder i tilfælde af, at de Seks gav Danmark en særlig stilling i forhandlingsfasen, bestod der stadig to problemer:

a) hvad ville ministerrådet beslutte vedrørende de varer, som var af interesse for Danmark,

b) hvornår ville man være i stand til at vurdere virkningerne for Danmarks eksport af de ordninger, som blev ikraftsat.

Han var derfor overrasket over at høre, at man fra dansk side ville foreslå et ministermøde til drøftelse af disse spørgsmål i begyndelsen af juli. Hvis ordningerne blev sat i kraft pr. 1. juli, ville der i hvert fald gå nogle uger, førend man kunne danne sig noget indtryk af de eventuelle virkninger.

Fra de Seks' side ønskede man en mere gradvis procedure: man måtte først vente og se, om ordningerne ville blive sat i kraft pr. 1. juli. Dernæst kunne der gennem kontakt mellem den danske mission i Bryssel og Kommissionen udveksles oplysninger om udviklingen i Danmarks eksport til de Seks af de pågældende varer og om fornødent senere nedsættes en arbejdsgruppe. Hvis situationen skulle udvikle sig i alvorlig grad, kunne arbejdsgruppen informere stedfortræderne. Men hvorledes det ville være muligt allerede nu at aftale et møde mellem ministrene om dette spørgsmål, førend det overhovedet var klart, om der ville ske nogen skade for den danske eksport, kunne han ikke se. Hertil kom, at praktisk taget alle dage i juli undtagen søndag var besat med møder. Fra de Seks' side var man dog altid rede til at medvirke ved indkaldelse til et ministermøde, hvis situationen skulle udvikle sig i faretruende grad for Danmark.

Erling Kristiansen svarede, at det ikke ville være vanskeligt at vurdere virkningerne, hvis eksporten f.eks. af æg til Tyskland ganske simpelt gik i stå efter 1. juli. Nu ville det

imidlertid ikke nødvendigvis gå så galt. Men hvis der sporede tilbageholdenhed med hensyn til at slutte nye kontrakter med Danmark, og de økonomiske data i øvrigt viste en nedgangstendens, så var der klarhed nok til at indlede overvejelser over, hvad der kunne gøres. Han var af den opfattelse, at det ville være muligt at vurdere problemet, så snart Rådets endelige beslutninger om gennemførelsesforordningerne forelå. Danmark ville i så tilfælde forelægge sine bekymringer for de Seks, hvis sag det så måtte være at overbevise Danmark om, at bekymringerne var ubegrundede. Han foreslog i øvrigt, at spørgsmålet blev overladt til ministrenes afgørelse på mødet den 19. ds.

Problemerne på længere sigt.

Vedrørende de landbrugsvarer, om hvilke der endnu ikke var truffet beslutning, og som forudsås at ville blive sat i kraft pr. 1. november 1962, d.v.s. mejeriprodukter og kød, udtalte Erling Kristiansen, at man fra dansk side havde sat pris på den kontakt, der havde været i april med Kommissionen, og udtrykte håbet om, at den kunne fortsættes. Han forespurgte, om der kunne arrangeres et nyt møde med Kommissionen, eller om man fra de Seks' side foretrak en anden procedure. Fra dansk side ville man kunne udarbejde et memorandum om de danske synspunkter for så vidt angik mejeriprodukter, kvæg og kød.

Ducci svarede, at han fandt det mest hensigtsmæssigt at fortsætte kontakten med Kommissionen, og at Danmark fremsendte memoranda til videregivelse til de Seks' regeringer vedrørende de danske synspunkter på mejeriprodukter og kød.

Erling Kristiansen accepterede dette, idet han bemærkede, at de danske memoranda kunne danne grundlag for en drøftelse under næste møde med Kommissionen.

Koordinering af Danmarks og Storbritanniens forhandlinger med de Seks.

Erling Kristiansen rejste derefter spørgsmålet om at koordinere de danske og de britiske forhandlinger for så vidt angik landbrugsvarer, der havde særlig interesse for Danmark. Danmarks baconeksport udgjorde en meget stor del af Danmarks samlede eksport, og denne eksport gik næsten udelukkende til UK. Intet andet land var så sårbart som Danmark med hensyn til baconeksporten. Danmark følte, at tiden nu var inde til at koordinere de danske og de britiske forhandlinger med de Seks om baconproblemet. Dette kunne ske på forskellig måde. En god start ville være for Danmark at få lejlighed til at blive hørt ved en ekspert i forbindelse med udformningen af de praktiske foranstaltninger til gennemførelse af reglementet for svinekød. Det var i øvrigt et almindeligt ønske fra dansk side, at der skete en koordinering af de Seks' forhandlinger med UK og Danmark. Det var sandsynligt, at den danske udenrigsminister på mødet i eftermiddag ville fremføre dette ønske.

Ducci accepterede forslaget om, at en dansk ekspert blev hørt af det særlige arbejdsudvalg, der var nedsat mellem de Seks til behandling af spørgsmålet om overgangsordninger for den engelske import af svinekød. Dette udvalg skulle mødes torsdag den 21. ds. om formiddagen. Han var i øvrigt enig i, at der kunne være et dansk behov for en koordinering af de Seks' forhandlinger med UK og Danmark vedrørende de øvrige landbrugsvarer, og foreslog en lignende procedure som den, der var foreslået vedrørende svinekød. Man måtte imidlertid først indhente UK's godkendelse af en sådan procedure.

Den danske anmodning om selv af kontrollere overholdelsen af slusepriserne for æg, fjerkræ og flæsk.

Erling Kristiansen vendte sig derefter til spørgsmålet om det danske tilsagn om garanti for overholdelse af slusepriserne. Han henviste til, at spørgsmålet senest var blevet rejst på stedfortrædermødet i Bryssel den 16. maj d.å. samt til, at Danmark siden havde foretaget en démarche i de Seks' hovedstæder med henblik på at søge skaffet sikkerhed for, at de seks landes regeringer accepterede, at kontrollen med overholdelse af bestemte eksportpriser foretoges af de danske myndigheder. Den danske mission havde endvidere tilskrevet Kommissionens præsident i sagen.

Ducci erklærede, at han ikke var helt klar over, hvem der kunne træffe beslutning om, at ekstra afgifter ikke skulle pålægges ved import fra tredielande, der afgav garanti for, at slusepriser ville blive overholdt, og han bad bl.a. Westhoff fra Kommissionens landbrugsafdeling om at udtale sig herom. Men heller ikke Westhoff kunne give noget præcist svar. Problemet var, hvorvidt beslutningen skulle træffes af de enkelte medlemslandes regeringer, forvaltningskomiteen (på forslag af Kommissionen) eller Rådet.

Det viste sig i øvrigt under den efterfølgende diskussion, at Holland havde opfattet den danske henvendelse derhen, at Danmark havde bedt om, at sluseprisen ikke blev sat i kraft over for Danmark, da Danmark havde garanteret ikke at ville eksportere under denne. Hvis dette var den danske anmodning, forelå der en misforståelse, idet sluseprisen ville blive sat i kraft over for alle tredielande. Hvis imidlertid et tredieland afgav garanti for at ville overholde slusepriser som fastsat over for dette, ville der ikke blive anvendt ekstra afgifter til at fylde op til niveauet for slusepriserne.

Erling Kristiansen erklærede, at Danmark var enig i Hollands fortolkning, hvilket klart fremgik af brevet til præsident Hallstein.

Det besluttedes herefter, at medlemslandene nærmere ville undersøge spørgsmålet om, hvem der kunne træffe den nødvendige beslutning om undladelse af at opkræve ekstra afgifter ved en garantierklæring; missionen skulle holde fornøden kontakt i spørgsmålet.

5. Fremskridtsrapport om forhandlingerne og fortsættelse af arbejdet.

Ducci sagde, at der ville være behov for et stedfortrædermøde efter arbejdsudvalgets møde den 12. - 13. juli 1962, og at det var ministrenes sag at træffe beslutning om yderligere møder i juli.

Erling Kristiansen udtalte, at der på ministermødet den 19. ds. fra dansk side ville blive udtrykt ønske om et møde straks efter 1. juli af hensyn til problemerne omkring landbrugseksporten i forhandlingsfasen samt om et møde før sommerferien i august med henblik på inden da at nå frem til et "vue d'ensemble" - status i forhandlingerne - på samme måde, som det var aftalt mellem CEE og UK. Det var vigtigt for Danmark at have et klart billede før sommerferien af forhandlingssituationen. Med henblik herpå ville Danmark på ministermødet formentlig bede om flere møder i juli i det omfang, der ville være behov herfor for at nå til et sådant afklaret resultat. Der var enighed om, at stedfortræderne måtte mødes straks efter toldarbejdsudvalgets møde den 12. - 13. juli, men herudover måtte stedfortræderne formentlig mødes endnu een eller to gange inden ministermødet i slutningen af juli.

Ducci forespurgte, om Danmark virkelig var i samme situation som UK, at man måtte have en dato, hvor der måtte foretages

Referat

a f

det sjette ministermøde mellem Danmark og
medlemslandene i Det europæiske økonomiske
Fællesskab den 12. november 1962.

I mødet deltog fra dansk side

udenrigsministeren	
ambassadør Erling Kristiansen, udenrigsministeriet	
minister H.E. Thrane,	"
kontorchef Eigil Jørgensen,	"
sekretær E. Damsgård Hansen,	"
kommitteret V. Brorson,	landbrugsministeriet
kontorchef Erik Nielsen,	handelsministeriet
kontorchef N.P. Jacobsen,	tolddepartementet
sekretær Laurids Petersen,	det økonomiske sekretariat

samt fra missionen i Bryssel:

minister H. Tabor
ambassadesekretær H. Netterstrøm
ambassadesekretær G. Riberholdt.

Fællesmarkedslandenes delegation blev ledet af:

statssekretær van Houten, Holland.

1. Ved mødets åbning vedtoges følgende dagsorden:

1. godkendelse af den foreløbige dagsorden,
2. godkendelse af referatet af det 5. ministermøde (dok. DK/M/20/62),
3. redegørelse fra formanden for stedfortræderkomitéen om udviklingen i forhandlingerne,
4. redegørelse om udviklingen i forhandlingerne med Storbritannien vedrørende landbrugsproblemerne,
5. Eventuelt, herunder fremtidig virksomhed.

2. Godkendelse af referatet af det 5. ministermøde.

Det officielle referat af det 5. ministermøde den 28. juli 1962 som indeholdt i dokument DK/M/20/62 godkendtes uden diskussion.

3. Redegørelse fra formanden for stedfortræderkomitéen om udviklingen i forhandlingerne.

Formanden for stedfortræderkomitéen, M. van Hoogwater, Holland, ./., redegjorde for forhandlingssituationen på grundlag af vedlagte redegørelse af 6. november 1962. I redegørelsen omtales de fra dansk side rejste spørgsmål vedrørende toldunionen, landbruget, den økonomiske union samt vedrørende Færøerne og Grønland, de danske synspunkter i forbindelse med de pågældende spørgsmål og fællesmarkedslandenes holdning hertil. I den efterfølgende konklusion fastslås det, at der under de hidtidige forhandlinger er gennemført en teknisk gennemgang af problemerne omkring Danmarks tiltrædelsesanmodning, at det for størstedelen af disse problemers vedkommende ikke vil være hensigtsmæssigt at søge at nå frem til realitetsafgørelser, før tilsvarende spørgsmål, der omfattes af Fællesskabets forhandlinger med Storbritannien, er blevet løst, samt at de afsluttende forhandlinger med Danmark vil kunne gennemføres, så snart fællesmarkedslandene er nået til en aftale med Storbritannien om de vigtigere principspørgsmål.

Udenrigsminister Hækkerup erklærede sig for enig i den i rapporten givne fremstilling af forhandlingssituationen. Der var således mellem fællesmarkedslandene og Danmark enighed om, at man var nået så langt frem i de tekniske forhandlinger, at man nu stod over for de politiske afgørelser. I denne situation var man fra dansk side af den opfattelse, at forhandlingerne om Storbritanniens optagelse burde have præference i arbejdsprogrammet, uden at man dog herved opgav sit principielle syn på spørgsmålet om parallelitet i forhandlingerne med Storbritannien og Danmark.

Der var i denne situation ikke anledning til at gå i detaljer

././.

vedrørende Danmarks forhandlingsproblemer. Man var, som det også var kommet til udtryk i rapporten fra stedfortrædernes formand, fra fællesmarkedslandenes side klar over, hvilken betydning man i Danmark tillagde spørgsmålet om basisdatoen for toldafviklingen samt spørgsmålet om overgangsordninger for særligt berørte danske industrigrene i form af en kortere forsinkelse i afviklingen af handelsskrankerne. Herudover havde man fra dansk side også nogle bemærkninger at gøre til problemerne på landbrugsområdet, men man fandt det naturligt at fremkomme med disse under dagsordenens punkt 4 og 5 vedrørende landbrugsforhandlingerne med Storbritannien og tilrettelæggelsen af de fremtidige forhandlinger.

Den hidtidige debat om Danmarks tilslutning til Det europæiske økonomiske Fællesskab havde i betydelig grad været præget af sagens økonomiske sider. Men problemstillingen synes nu at undergå en tydelig forskydning i retning af, at den økonomiske argumentation i stigende grad afløses af en politisk argumentation. Dette kunne næppe undre. Når man i de nuværende fællesmarkedslande tænkte tilbage på den udvikling, deres offentlige debat havde gennemløbet i de seneste fem år, ville de antagelig genfinde en tilsvarende udvikling.

Ved åbningen af Danmarks forhandlinger med fællesmarkedslandene havde man fra dansk side erklæret, at man kunne akceptere den videre målsætning bag fællesmarkedstraktaten, ligesom man fra dansk side havde udtalt, at man kunne tilslutte sig Bonn-deklarationen af 18. juli om etableringen af et politisk samarbejde mellem fællesmarkedslandene. Ved åbningen af Folketinget i oktober d.å. havde den danske regering påny fastslået sit ønske om at være med i arbejdet på udformningen af det politiske samarbejde inden for Fællesskabet. Denne indstilling havde under åbningsdebatten vundet tilslutning fra samtlige de fem partier, der stod bag regeringens beslutning om at søge optagelse i CEE, og som repræsenterede over 90% af Folketingets medlemmer.

././.

På denne baggrund ønskede den danske regering at fastslå sit ønske om aktivt at medvirke i arbejdet på skabelsen af et politisk samarbejde mellem de europæiske lande. Det var den danske regerings opfattelse, at Danmark måtte yde sit bidrag til, at Europa kom til at spille en stærkere rolle i det atlantiske samarbejde. Det var også regeringens hensigt at virke foren yderligere udbredelse af denne erkendelse i den danske offentlighed.

Van Houten udtalte, at han, selv om spørgsmålet om det politiske samarbejde ikke indgik som et punkt i de her foreliggende forhandlinger, med stor interesse havde taget de danske udtalelser til efterretning. Han havde med særlig glæde bemærket sig de danske udtalelser vedrørende det politiske samarbejde. Müller-Armack udtrykte ligeledes sin glæde over den fra dansk side udtrykte holdning til det videre politiske samarbejde i fortsættelse af opbygningen af det økonomiske samarbejde.

4. Redegørelse om udviklingen i forhandlingerne med Storbritannien vedrørende landbrugsproblemerne.

Van Houten redegjorde i hovedtræk for den hidtidige udvikling i fællesmarkedslandenenes forhandlinger med Storbritannien om landbrugsproblemerne. Han henviste til den enighed, der var opnået om en årlig gennemgang af landbrugserhvervets forhold med henblik på udarbejdelsen af eventuelle forslag fra Kommissionen vedrørende tilpasninger i Fællesskabets landbrugspolitik.

Herudover var det ikke muligt at give oplysninger om yderligere konkrete forhandlingsresultater, omend der under forhandlingerne havde fundet yderligere drøftelser sted og var sket yderligere fremskridt.

Blandt de emner, der havde været til drøftelse, var spørgsmålet om længden af overgangsperioden for det britiske landbrugs indpasning

././.

den fælles landbrugspolitik, spørgsmålet om den britiske prispolitik på landbrugsområdet og "deficiency payments"-systemets afvikling. Fra britisk side havde man erklæret sig beredt til gradvis at tilpasse sig Fællesskabets prispolitik. Dette ville indebære "deficiency payments"-systemets forsvinden. Fra fællesmarkedslandenes side ønskede man dette system afviklet straks ved Storbritanniens tilslutning til Fællesskabet, således at tilskudene fik karakter af forbrugersubsidier.

Forsåvidt angik forhandlingerne vedrørende de enkelte varer var der, udtalte van Houten, ikke meget at oplyse. Der havde fundet drøftelser sted vedrørende de allerede vedtagne ordninger for korn og svinekød, ligesom der havde været ført drøftelser, og fra britisk side afgivet memoranda, vedrørende de foreslåede ordninger for oksekød og mejeriprodukter. Endelig havde der også fundet drøftelser sted vedrørende fåre- og lammekød, for hvilke varer der endnu ikke var blevet fremsat forslag til markedsordninger.

Spørgsmålet om importen af landbrugsvarer fra den tempererede zone havde ikke været fremme til fornyet forhandling siden forhandlingspausen i august-september. Forsåvidt angik finansieringsregulativet udtalte van Houten, at forhandlingerne endnu ikke havde nået et stade, hvor det var muligt at give mere konkrete oplysninger. Man håbede imidlertid, at der snart ville blive mulighed herfor.

Hækkerup takkede for redegørelsen, idet han henviste til Danmarks store interesse i landbrugsproblemerne. Danmark kunne tilslutte sig den fælles landbrugspolitik, som den tegnede sig på grundlag af de hidtil trufne beslutninger. Han udtalte i denne forbindelse, at den holdning til de principielle landbrugsproblemer, fællesmarkedslandene havde indtaget under forhandlingerne med Storbritannien, i det store og hele svarede til Danmarks syn på landbrugspolitikken. Man havde fra dansk side grund til at være tilfredshed hermed, selv om det selvsagt ikke kunne tilkomme Danmark at godkende eller underkende forhandlingsparternes holdning til disse spørgsmål. Man var fra dansk side glad for tilsagnet om at måtte blive underrettet og konsulteret om udviklingen i Storbritanniens forhandlinger (jfr. punkt II.2 i ovennævnte til dagsordenens

punkt 1 knyttede redegørelse om forhandlingssituationen), i hvilken forbindelse han påpegede den stærke interesse, Danmark havde i spørgsmålet om Storbritanniens indplacering i den fremtidige europæiske landbrugspolitik.

Mansholt udtrykte glæde over, at Danmark kunne tilslutte sig Fællesskabets holdning under landbrugsforhandlingerne med Storbritannien. Han ønskede i denne forbindelse oplyst, om Danmark også kunne tiltræde fællesmarkedslandenes stilling til spørgsmålet om prispolitikken.

Hækkerup bemærkede hertil, at man i Danmark indtil for ca. halvandet år siden ikke havde anvendt landbrugssubsidier. Den danske regerings principielle holdning til spørgsmålet om prispolitikken var, at der på landbrugsområdet måtte føres en sådan prispolitik, at de priser, forbrugerne betalte, kunne danne grundlag for rimelige indtægtsforhold for landbrugerne. Danmark havde i foråret ændret sin landbrugs- og hjemmemarkedsprispolitik i overensstemmelse hermed. Såfremt denne målsætning måtte føre til forbrugerpriser, der måtte anses for uacceptabelt høje, var det delegationens opfattelse, at dette principielt burde modvirkes ved forbrugersubsidier, ikke ved produktionssubsidier.

5. Eventuelt, herunder fremtidig virksomhed.

Van Houten foreslog, at nyt ministermøde kunne berammes, når der måtte opstå behov herfor, og at det iøvrigt blev overladt til stedfortræderne at tage stilling til, hvilket arbejde der passende kunne udføres i mellemtiden.

Hækkerup akcepterede dette forslag. Man måtte herved fra dansk side gå ud fra, at man, hvor der forelå særlige tekniske problemer, ville få lejlighed til at videreføre arbejdet med disse spørgsmål, ligesom man iøvrigt måtte gå ud fra, at der ville blive lejlighed

til fortsatte drøftelser af forhandlingsfaseproblemerne med Kommissionen og Tyskland. Han takkede i denne forbindelse for indforståelsen med, at kontrollen med overholdelsen af slusepriserne for slagtet fjerkræ blev foretaget af Danmark, og udtrykte håb om, at man måtte møde fortsat forståelse i forbindelse med den forventede ret nært forestående iværksættelse af de fælles landbrugsordninger for andre danske hovedeksportvarer til fællesmarkedslandene. Efter dansk opfattelse måtte det være en fælles interesse for fællesmarkedslandene og Danmark, at der blev skabt mulighed for at undgå, at dansk landbrug blev udsat for et alvorligt tilbageslag i tiden inden Danmarks tilslutning til Fællesskabet.

Den 15. november 1962.

Rigsarkivet

Krags regeringsudtalelse og forslag hertil om Danmarks kurs i forhandlingerne, 1961

Udenrigsministeriet, Gruppeordnede sager, pk.17121

Alternativ versionForslag til regeringserklæring

I anledning af den britiske regerings erklæring om, at den vil indlede drøftelser med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab med henblik på at få klarlagt, om der kan findes et grundlag for forhandlinger om optagelse i fællesskabet, udtaler den danske regering følgende:

Fra dansk side har man, siden markedsproblemerne blev aktuelle, virket for europæisk økonomisk integration på det bredest mulige grundlag, og man har kraftigt advaret imod en splittelse af Vesteuropa, som kunne få alverlige konsekvenser.

Det er i Danmarks interesse, at de to bestående vesteuropæiske markededannelser forenes til en bred markedsorganisation, idet Danmark har vigtige markeder for både industri og landbrug inden for hver af markedsgrupperne. En fortsat opdeling af Europas lande i to markedsgrupper ville kunne give anledning til alvorlige vanskeligheder for Danmarks eksport.

Regeringen hilser derfor den britiske regerings beslutning med tilfredshed. Denne beslutning er et betydningsfuldt skridt henimod påbegyndelsen af forhandlinger med henblik på at bringe opdelingen af Vesteuropa til ophør. Regeringen

udtrykker sin forhåbning om, at de drøftelser, Storbritannien nu agter at indlede, vil føre til et heldigt resultat.

I betragtning af den interesse, Danmark vil have i den eventuelle fremtidige udformning af reglerne for samhandelen med landbrugsvarer, har den britiske regering givet tilsagn om løbende at ville rådføre sig med den danske regering under de drøftelser, der fra britisk side agtes indledt med Det Europæiske Økonomiske Pallesskab.

Express-Aufgebot.

København, den 22. juli 1961.

Kære Kampmann,

.1.

Afs. d. 22/7
H. 18/7
J.S.

Vedlagt sender jeg dig det forslag til en regerings-
erklæring, som jeg omtalte for dig i telefonen i dag. Vi
har søgt at gøre erklæringen så "mild" som muligt. Det an-
det papir rummer nogle hastigt nedfældede kommentarer, som
vil kunne anvendes enten af dig eller af mig som basis for
nogle bemærkninger til offentligheden gennem radio, presse,
eller hvorledes det nu kommer til at forløbe.

Udover dette materiale vil der utvivlsomt fra mødet
i Genève foreligge en fælleserklæring fra de Syv, som for-
mentlig inden for rammerne af London-vedtagelsen vil under-
strege betydningen af fortsat sammenhold etc. og på denne
måde dække såvel EFTA-hensynet som det nordiske hensyn.

Jeg har aftalt nævnsmødet med Gustav Pedersen, som
ønskede, at det skulle afholdes kl. 15 af hensyn til mulig-
hederne for at nå aftenlyntogene. Efter Gustav Pedersens
anmodning har vi udsendt indkaldelserne telegrafisk i dag.
Jeg har endvidere meddelt Ritzau nævnsindkaldelsen. At
nævnet er indkaldt vil jo komme frem alligevel, og jeg
synes, det er en fordel, at meddelelsen om indkaldelsen
foreligger, før en af oppositionens ledere fremsætter krav
om et nævnsmøde. Jeg har dog ikke sagt til pressen, at ind-
kaldelsen er sket pr. telegram. Jeg har heller ikke meddelt

Hr. statsminister Viggo Kampmann,
Senderbo,
Fane.-

noget til pressen om ministermedet, men givet meddelelse herom til Carl Th. Jørgensen. Det bliver jo nok lidt svært at omgås pressen i de kommende dage, og vi skulle jo nødigt vække de forhåbentlig sovende hunde. Imidlertid kan det jo ikke have nogen interesse at holde møder og drøftelser med nogen, så længe det britiske standpunkt ikke kendes.

Jeg håber, at det må lykkes dig at holde fortsat god ferie og sender mine bedste hilsener

din hengivne

(s.) J.O.Krag

Forslag til regeringserklæring

Den danske regering har overvejet den situation, som er opstået, efter at den britiske regering har truffet beslutning om at indlede forhandlinger med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab om vilkårene for optagelse i Fællesskabet.

Fra den danske regerings side hilses den britiske regerings beslutning med tilfredshed. Danmark har under alle forhandlinger om de europæiske markedsproblemer virket for europæisk økonomisk integration på det bredest mulige grundlag. Fra dansk side har man kraftigt advaret imod en splittelse af Vesteuropa, som kunne få alvorlige konsekvenser.

Det er i Danmarks interesse, at den økonomiske integration omfatter så mange vesteuropæiske lande som muligt, idet Danmark har vigtige markeder for både industri og landbrug inden for hver af de to bestående markedsgrupper. En fortsat opdeling af Europas lande i to markedsgrupper ville kunne give anledning til alvorlige vanskeligheder for Danmarks eksport.

På baggrund heraf har regeringen, [efter at sagen har været drøftet med det udenrigspolitiske nævn, hovederhvervsorganisationerne og de øvrige EFTA-lande,⁷ besluttet at foreslå Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, at der indledes forhandlinger

mellem Danmark og Fællesskabet med henblik på at tiltræde Rom-traktaten. Disse forhandlinger skal tilsigte at klarlægge vilkårene for medlemskab, herunder på hvilken måde de specielle problemer, som Danmarks deltagelse i Fællesskabet vil frembyde, vil kunne løses. Der vil i første række blive tale om problemer vedrørende landbrugsvarernes stilling, industriens forhold, herunder afviklingen af handelsrestriktionerne samt spørgsmål af socialpolitisk, arbejdsretlig og etableringsretlig karakter. Hertil kommer spørgsmålet om Grønlands og Færøernes forhold til Fællesmarkedet.

Bemærkninger til brug ved eventuel
kommentar til erklæringen

- 1) Som det fremgår af teksten til den erklæring, der i dag er fremsat, er der for Danmarks vedkommende på samme måde som for Storbritanniens kun tale om forhandlinger, hvis udgang ingen på forhånd kan kende, selv om vi naturligvis håber, at de vil føre til et tilfredsstillende resultat.
- 2) De danske problemer, der skal løses under disse forhandlinger, er af betydelig rækkevidde. I erklæringen er fremsat de væsentligste områder, hvor det allerede nu er klart, at der består vanskeligheder. En endelig opregning og konkretisering må afvente de undersøgelser, der allerede er sat i gang, og som antagelig vil kunne afsluttes i løbet af august måned, således at forhandlingerne med Fællesmarkedet kan påbegyndes umiddelbart efter sommerferieperioden.
- 3) Den endelige afgørelse af Danmarks stilling vil under alle omstændigheder afhænge af resultatet af Storbritanniens forhandlinger med Fællesmarkedet. Kun hvis disse fører til et positivt resultat, vil spørgsmålet om Danmarks tilslutning blive aktuelt.
- 4) Danmark vil under de forestående forhandlinger opretholde snæver kontakt med de øvrige EFTA-lande. Det er af afgørende betydning for Danmark, at også disse finder tilfredsstillende løsninger på deres

108 B2/dan

UDENRIGSMINISTERIET

Gen-fa. Ø.P.VI. i.nr. 108.0.1.

Den 21. juli 1961. problemer, der ikke alle er sammenfaldende med de danske og derfor kræver andre løsninger.

1. Udkast

Specielt vil man opretholde snæver kontakt med de øvrige nordiske lande, således at det nordiske samarbejde, der igennem en årække er opbygget, vil kunne fortsættes og udvides inden for de nye rammer for det europæiske samarbejde, som måtte

Da Frankrig, Tyskland, Belgien, Holland og Luxem-

burg i marts 1957 undertegnede traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, opretholdt fire af disse lande, nemlig Frankrig, Italien, Belgien og Holland nærmere forbindelser af forskellig karakter med et større antal oversøiske lande og territorier.

Reglerne for disse oversøiske landes og territoriers tilknytning til Fællesskabet er fastlagt dels i selve traktaten og dels i de til traktaten knyttede særlige konventioner, protokoller og programerklæringer.

De uafhængige lande inden for Franc-zonen (Marokko, Tunis, Cambodia, Laos, Vietnam) samt Libyen, Somaliland, Surinam og De nederlandske Antiller:

I de programerklæringer, der blev afgivet i forbindelse med undertegnelsen af Rom-traktaten, erklærer de seks medlemsstaters regeringer sig rede til efter traktatens ikrafttræden at indlede forhandlinger med henblik på afsluttelse af konventioner med disse lande om økonomisk associering med Fællesskabet. Sådanne forhandlinger er indledt vedrørende De nederlandske Antiller, ligesom Tunis har anmodet om forhandlinger. Uanset at Somaliland (Somalia) er nævnt i den i Rom-traktatens bilag IV indeholdte liste over de oversøiske lande og territorier, der associeres med Fællesskabet

Rigsarkivet

Statement by Danish Minister for Foreign Affairs at the meeting in Brussels on October 1961 between the Member Governments of the EEC

Udenrigsministeriet, Gruppeordnede sager, pk.17121

CONFIDENTIAL

Statement by J.O. Krag,
Danish Minister for Foreign Affairs,
at the meeting in Brussels on October 26,
1961 between the Member Governments of
the European Economic Community and the
Government of Denmark.

Mr. Chairman,

It is with a deep feeling of the importance of the historic development towards European unity, of which this meeting forms a part, that I take the floor to-day. Looking around this table I see representatives of the countries which a few years ago took the bold initiative that proved to be so successful and dynamic.

It is my task to explain to you the considerations which have led to Denmark's application under Article 237 of the Rome Treaty to become a full member of the European Economic Community and to present the various problems such membership may raise.

First of all I would like to express to you, Mr. Chairman, to each of the Six Governments, and to the Commission our gratitude for the very positive spirit in which you have received our application and for the sympathy we have met from all sides of the Community. We have felt from the very first beginning that we were welcome.

We see in the Danish and United Kingdom applications a natural and logical consequence of the co-operation, which in so many fields has taken place in Europe after the war, a co-operation in which Denmark has played its full and active part. For a decade the driving force was the Organisation for European Economic Co-operation (OEEC). In recent years the

dynamic force in European integration has been the European Economic Community. You have been able to demonstrate to the world an economic growth, increases in trade and investments surpassing those of all other major countries. Your results and achievements have been spectacular and hold out good hope of further and perhaps accelerated progress. We want to join you in these efforts and, without overestimating the importance of our own economy in the whole European framework, we nevertheless believe that we have something to offer you and that our membership will further strengthen the Community.

We want to play a full part in the Community and accept wholeheartedly and without reservation the aims and objectives of the Community as laid down in Articles 2 and 3 of the Treaty of Rome.

Not only do we share your aims in the economic field. We are equally prepared to participate fully and actively on equal terms with the other Member countries in a closer political co-operation aimed at furthering European unity, as foreseen in the Bonn Declaration of July 18th this year.

We also wish in due course to accede to the Coal and Steel Community and to EURATOM. If as we sincerely hope, our negotiations for membership of the EEC proceed satisfactorily we intend, at an appropriate moment, to enter into negotiations with the two Communities with a view to such accessions. Our accession to CECA and to EURATOM will give rise to certain problems and we intend to raise these problems in connection with our applications for membership of the two Communities.

As I said before, Denmark accepts the aims and objectives of the Rome Treaty; we also accept the letter of the Treaty and do not intend to suggest any amendment to it. Certain adaptations of the Treaty, adjustments in voting rules and the like will, of course, be necessary, but the special problems arising from Denmark's membership can, I am sure, be dealt with in special protocols, or similar arrangements.

In considering these special problems we have exercised considerable restraint and only raise problems which we consider to be essential. The wishes we have ~~only cover~~^{for} transitional arrangements in special fields ~~and do in no case~~ extend beyond the period of transition.

1. Denmark accepts the provisions of the Treaty on the elimination of tariffs and quantitative restrictions. We do, however, find ourselves obliged to request transitional arrangements for a limited number of commodity groups.

To facilitate an appreciation of our request I may, perhaps, say a few words to illustrate our particular difficulties.

a) Ever since the depression of the thirties, Denmark has had an almost chronic balance-of-payments problem to contend with - mainly as a result of restrictions imposed on agricultural products by other countries. In our endeavours to solve this problem we have relied mainly on quantitative restrictions, while our tariff rates being the lowest in the world were of no real significance. Since January 1, 1957 - the base date for the elimination of tariffs within the EEC - the Danish Tariff Act has been revised twice. In 1959 a technical change was made transforming and adapting the tariff to the Brussels

Nomenclature. This technical change would have been necessary in any case when Denmark joined the EEC. In 1960 we initiated a revision carrying the tariff rates up to date. The first phase of this revision covered a wide range of products. The last phase of the revision, covering a limited range of products is now being prepared in the form of a bill to be presented to Parliament in the very near future. The result of the prepared legislation will be that the tariff rates for the commodities in question will approximate those of the common tariff of the EEC.

In these circumstances the Danish Government must request a base date which takes into account the revision initiated in 1960.

b) Because of the central position of agriculture in her economy, Denmark entered the process of industrialization relatively late, and, therefore, has been obliged to maintain a relatively high degree of protection. Nevertheless immediately on our accession to the Rome Treaty we are ready to dismantle tariffs and quantitative restrictions in accordance with the rules of the Community for 85-90 per cent of our imports from EEC countries. It goes without saying that by the rules of the Community I refer not only to the provisions of the Rome Treaty but also to the decision on acceleration, adopted on May 12, 1960.

However, for commodities representing a volume of 10-15 per cent of Denmark's imports from EEC countries in 1960 it is most essential that there should be a more gradual adjustment.

These products involve industries which would have to

close down if all quantitative restrictions were suddenly removed and the tariff rates at the same time reduced by one half. Denmark has no interest in keeping factors of production tied up in industries which in any case will be doomed in a wider market. On the other hand we cannot afford the waste of effort and capital involved in closing down industries which are viable and will survive if only they are allowed a period of adjustment.

In order to meet these particular difficulties we request the following transitional arrangement: For some commodities falling within a specified percentage of total Danish imports from the Community, say 15 per cent, Denmark would immediately on accession abolish quantitative restrictions and reduce tariffs by 30 per cent vis-à-vis the other Member States; not later than two years after accession, the question of the final approximation of these tariffs to the level reached by the other Member countries would be taken up. For the other commodities inside the percentage mentioned tariffs would immediately be reduced to the level reached inside the Community at the time of accession while the final abolition of the remaining quantitative restrictions would be deferred until two years later.

a) The reason why we find it important that agreement be reached on a specific percentage within which Denmark may choose a somewhat slower elimination of restrictions (while all other commodities should follow the general rules) is that experience has clearly shown that in international co-operation involving a number of countries it is much easier to reach agreement on

some kind of automatic rule than on individual commodities.

I trust that you will agree that what we demand - namely for a very limited group of commodities two years to carry our elimination of restrictions up to the level reached inside the Community - is modest and reasonable.

c) Denmark accepts the common tariff and the principle of a common commercial policy as laid down in the Treaty. There may be a few areas where the accession of Denmark, the United Kingdom (and, possibly, other countries) may render adjustments of individual tariff rates necessary or expedient, and I presume that any such individual cases may be taken up in the course of the coming negotiations. As to the level of the common tariff we accept it as it stands but hope that it will be found possible as a result of the tariff negotiations now going on in Geneva to consolidate the general 20 per cent reduction so far adopted as a temporary measure.

In accepting the principle of a common commercial policy I want at the same time to state that due to the structure of our economy it may be that the carrying out of a common commercial policy will in individual sectors lead to difficulties which will have to be solved by special means, e.g. by tariff quotas.

2. a) Denmark accepts the principle of the free movement of workers. There are, however, questions of interpretation and questions concerning the way envisaged to carry out this principle at the end of the transitional period which we would like to study with you.

There exist already among the Northern countries a common

Nordic labour market comprising Denmark, Norway, Sweden and Finland. We are extremely anxious to maintain this common Nordic labour market also in the new circumstances. In case all the Nordic countries join the Common Market or become closely associated with it, there will be no problem. If, however, anyone of these countries remains outside, certain difficulties of a formal nature will arise, but the real problems are likely to be of minor importance. We on our part would like to explore these questions at the technical level, but we ask the Members of the Community to approach the question in a positive spirit and in the appreciation of the question to pay due regard to the fact that the deep-rooted affinities which exist among the Nordic countries by virtue of their common historical, linguistic and cultural background are regarded as assets of the greatest value, both in Denmark and in the other Nordic countries. The maintenance of such common Nordic labour market should in our view not inconvenience the other members of the Community to any appreciable degree.

b) The question of social security for migratory workers is closely associated with the free movement of workers. This question has long been considered an important one in Denmark. We have concluded social insurance agreements with several countries, including France and the Federal Republic of Germany. For the time being, our relations with the other EEC countries in this field are regulated by two temporary agreements initiated by the Council of Europe.

It is only natural that the decrees issued within the Community (No. 3 of September 25, 1958, and No. 4 of December 3, 1958) have been prepared in the light of the social

legislation existing in the six Member States and in the light of the previous agreements concluded between these countries. This means that the application of these decrees cannot simply be extended to cover new members with different legislations. This is a technical problem, which it would be going too far to discuss here, but which will have to be studied carefully by experts.

There are other provisions in the field of movement of workers and of social security which may also give rise to certain questions of interpretation because of dissimilarities in the systems in use in the various countries. In Denmark for example wage problems and other problems connected with the labour market are settled through agreements between employers' organisations and trade unions without any interference from Government. There seems to be nothing in the Rome Treaty to necessitate any change in this system but we would like during the technical talks to make sure that this is so. In particular we should like during such talks to have confirmed that the principle of equal pay for men and women for the same work may be carried into effect through agreement between employers and employees.

We should also like, if possible, to be able to follow at close quarters the deliberations concerning harmonisation of social security legislation and concerning the implementation in the second phase of the principle of free movement of workers.

3. Denmark accepts the principle of the free movement of services and capital. We can accept immediately also the detailed rules contained in the Directives of May 11, 1960,

except for capital movements in the form of portfolio investments.

Our reservation against capital movements in that form is motivated by fears of "hot money" and by the desire to be able to pursue a monetary policy in the transitional period as long as economic policy - in the wider sense - has not yet been harmonized. A respite of a couple of years could see Denmark through the early and difficult stage of adjustment. During that period we would be willing to pursue a liberal policy in regard to applications, provided that the proposed capital movements did not appear to be of a speculative nature.

4. I shall now turn to agriculture.

Denmark accepts the objectives of the Rome Treaty in the agricultural field as formulated in Articles 38 and 39 as well as the main principles of the common agricultural policy as defined in Articles 40-47 of the Treaty and in the decisions of the Council. We have studied the revised Mansholt Plan with the greatest care and interest. We share the aims and objectives underlying this Plan, at the same time realizing that it would involve material changes in the conditions under which the whole Danish farming industry operates.

As the Plan has not yet been adopted, the agricultural policy of the Community is still subject to a considerable degree of uncertainty. In the existing circumstances this uncertainty is unavoidable, but two aspects which are of immediate and direct importance, need not await the formulation of the common agricultural policy but should be clarified in connection with Denmark's accession.

Under Article 45, paragraph 1, of the Rome Treaty

Member States may conclude long-term agreements or long-term contracts for a transitional period, but the conclusion of such agreements and contracts is confined to the first stage. Since a Danish membership will hardly become effective until after the first stage, it is essential that Denmark be permitted to conclude such agreements and contracts, regardless of the time limit, and that our existing long-term agreements be regarded as having been concluded in conformity with the rules of Article 45, paragraph 1.

While the Community and the United Kingdom are the principal outlets for Danish agricultural products, our exports to third countries are also of considerable importance. It would be in our common interest to maintain and expand those exports in order to relieve the pressure on the market for agricultural products inside the Community. These considerable exports, which have to compete on the world market, cannot be maintained if raw materials are to be purchased at the higher price level for agricultural products which will prevail in Denmark as a result of our accession to the Community. Therefore, it will be necessary to compensate for this loss of competitiveness resulting from Denmark's membership of the Community. The provisions of Article 45, paragraph 3, of the Rome Treaty which deals with this problem as far as imported raw materials are concerned, cannot by itself solve our problem, because Denmark is normally self-sufficient in grain to a very high degree. It will be necessary, therefore, to ensure our exports to third countries by extending the application of the principles

of Article 45, paragraph 3, to raw materials produced in Denmark. The revised Mansholt Plan foresees solutions to this problem in the form of assistance from special funds within EEC. As we have no guarantee that this Plan will be realized in its present form, we find it essential that in order not to be placed in a position inferior to that of other exporting EEC countries Denmark should be enabled, for instance by a special protocol, to use the world market price as reference price for the raw materials used in the production of processed agricultural products for third countries, even if such raw materials have been produced in Denmark.

Apart from these two specific problems, which have direct bearings on Denmark's position as a member of the Community, we have various problems relating to our position during the phase of negotiations until Denmark's membership becomes effective. Since this set of problems does not directly concern the Rome Treaty, it should probably not be discussed in this context. I shall revert to them, therefore, later when I have finished my present review of Denmark's position with regard to the various aspects of the Rome Treaty.

5. The uncertainty which still persists with regard to the future fishery policy and the position of fisheries in general within the Community also raise a number of problems to a country like Denmark where the fishing industry and the sale of fish products play a significant role in the economy. We realize that with the present Community time table, also with regard to the right of establishment, it will not be

possible to have these problems finally clarified before Denmark's membership can become effective. We also realize that as a Member of the Community Denmark will be able to influence the actual working out of this policy.

Even so, it is of great importance to us to know the lines along which the individual Member States and the Commission are thinking on these matters. Concurrent with the coming negotiations we shall therefore approach the various parties interested in this field in order to form an idea of the situation.

6. The position of Greenland and the Faroe Islands in case of Danish membership of the Community is being studied now in close co-operation with the local governments of the islands. Both regions form integral parts of the Kingdom of Denmark, but they have self-government in various fields. In many respects the legislation in force in Greenland and in the Faroe Islands is different from that of the rest of Denmark. Unreserved acceptance of all the provisions of the Rome Treaty will therefore not be feasible as far as Greenland and the Faroe Islands are concerned. We have taken up these matters with the local authorities, but it has not been possible as yet to arrive at specific suggestions for solution of the various problems. For this reason, I cannot go into details at this stage.

I would ask, however, that when the question of Greenland and the Faroe Islands comes up for discussion, this matter should be seen in its proper perspective and it should be realized that derogations from the Treaty which may be essential to the populations of the islands would have only a very marginal effect

on the Community, considering that these two areas only have slightly more than 30,000 inhabitants each and that they have a very special and one-sided economic structure.

7. I hope you will appreciate that we have tried to study and to appraise all the material available, but there may be decisions of the Community institutions unknown to us or there may be fields where we have not evaluated or interpreted the provisions of the Treaty or later decisions and directives correctly. This is likely to come out during our negotiations, and at this juncture I merely want to express the wish that the individual member governments and institutions of the Community will assist us in elucidating and interpreting the available material. I also wish to reserve the right to bring up, in the course of the negotiations, possible new problems or problems which we may have underestimated.

Denmark is part of the European Free Trade Association. Together with the other EFTA countries ~~and~~ we attach the greatest importance to finding solutions which will make it possible for all our EFTA partners either to become members of the EEC or be associated with the Community, thereby ensuring a wider European unity.

At the time Denmark and the United Kingdom made their decision to join the Community it was agreed that each member of the Association should examine the possibility of entering into a direct relationship with the Community. If and when this happens - and I have reasons to believe that it may happen in a not too distant future - I trust that it will be possible to work out

arrangements which will meet the legitimate interests of all concerned also those of the neutral countries. I am sure that you will appreciate that considering our obligations towards our EFTA partners we should not be able ourselves to join the Community until this had been done.

I have already spoken of the particular strong ties that bind the Nordic countries together. You will understand, therefore, our sincere wish to see the special interests of Finland taken care of, in due course, thereby preserving her links with the other Nordic countries and with Western Europe as a whole. I feel certain that our wishes in this respect coincide with yours.

Denmark as an outward looking country has been glad to note that also the Community attaches importance to liberal and close relations with the outside world. In this connection I would like to say that we in Denmark consider it a common European interest that close political and economic relations are maintained with the British Commonwealth.

- o o o -

I have already pointed out that the central place which our agricultural exports have in the whole Danish economy raises certain problems in addition to those which directly arise from Danish membership of the Community. These problems, which are very important to Denmark, concern the conditions prevailing during the period of negotiation.

a) It is a matter of fundamental importance to Denmark that, during the period of negotiation, we should be able to maintain our exports of agricultural products to the Member

Countries of the Community and also to expand those exports in step with the growth of consumption. As long as Denmark remains outside the Community, the common agricultural policy may have very serious repercussions on our agricultural exports unless special measures are taken.

It would be most unfortunate and in our view somewhat unreasonable if our agricultural exports to the countries of the Community were to be ousted from their traditional markets in the EEC at a time when Denmark is actually engaged in negotiations for entry into the Community. A decline in Danish agricultural exports to the Member countries during that period may have extremely adverse effects on the whole Danish economy for a long time ahead. Any such decline would, in fact, mean that the Danish economy would have been weakened by the time the accession to the Rome Treaty became effective. It would be in the interest neither of Denmark nor of the Community in general that our country should be in a weak economic position at that very time.

It is essential, therefore, that arrangements should be made between Denmark and the six Member States as soon as possible so as to ensure that our agricultural exports to the Common Market countries can be maintained and, if possible, expanded while the negotiations are taking place. Such arrangements should determine the special measures that would be necessary for each country and for each commodity. It is suggested, therefore, that a procedure be set up for bilateral talks between Denmark and individual Member countries.

I believe that we would be acting in the spirit of

the Treaty and the co-operation envisaged in it by solving these problems through such special arrangements, which could be modelled, by analogy, on the rules of Article 45 of the Treaty providing for long-term agreements or contracts between Member States. Measures of the nature envisaged here will, however, be needed also for commodities which are not subject to national market arrangements in the Member States concerned.

The nature of the measures required to maintain and, if possible, to expand the mutual trade will depend on the conditions to which imports of such commodities are subject in the importing country. For commodities which are subject to import regulation we would want quantitative guarantees for an import quota of at least the same volume as the volume actually imported from Denmark in recent years and also a possibility of expanding our exports on a scale which should be commensurate with the Treaty's provisions concerning a gradual increase of imports from other Member States. As far as liberalised commodities are concerned, the main problem will be to alleviate the impact of the increased tariff discrimination on Danish exports as from January 1, 1962 and of any discrimination following the potential introduction of variable import levies as from July 1, 1962. This problem must also be solved for commodities subject to quota restrictions because increased discrimination against such commodities may render it impossible for exporters to benefit from existing opportunities for export.

In this connection it should be borne in mind that the tariff increases which will enter into force as from January 1, 1962 by way of approximation to the common tariff will interfere

in several respects with tariff bindings which one or several EEC Members have accepted vis-à-vis Denmark. It has not been possible so far to find any satisfactory solution to this problem. Denmark's application for membership of the Community has rendered this question less important in the long run, but the short-term problem remains and is an additional inducement for Denmark to ask for limitations on the discrimination during the phase of negotiations and for quantitative guarantees for our exports.

b) The membership of the United Kingdom and Denmark do not appear likely to involve any fundamental changes in the principles which will form the basis of the common agricultural policy. In the subsequent elaboration of this policy, however, the potential membership of Great Britain and Denmark can no longer be disregarded. The United Kingdom is, after all, Europe's biggest importer and Denmark is Europe's biggest exporter of agricultural products. The common agricultural policy or parts hereof should therefore not be finally established without these two countries having had an opportunity to express their views.

As I have said before, Denmark has no desire to hold up developments within the Common Market. We understand very well that the British and Danish applications should not, in the view of the six Member States, involve any changes of the time table which has been adopted. At the same time we would find it reasonable and natural that the planning should henceforth be based on the assumption of Danish membership of the Community and that we should be given an opportunity to follow the work at close quarters and to express our views on these questions.

c) In connection with the British application the United Kingdom has raised various questions designed to safeguard the positions of the Commonwealth countries. The negotiations to be conducted on these questions will to a very large extent involve the position of agricultural products. For some of the most important products these negotiations will obviously be of crucial importance to Denmark because they will affect major Danish export interests. We would therefore find it extremely desirable to be kept currently informed about these negotiations.

The United Kingdom Government has also raised certain questions in connection with her own agriculture. These questions have a direct bearing on Danish export interests not the least because they are likely to lead to special transitional arrangements. Therefore, we feel that we should have the possibility to express our views in connection with the working out of such transitional arrangements.

- o O o -

It would seem to be in the mutual interest, also outside the agricultural sector, that no unnecessary damage should be done during the negotiating phase which would render the future position difficult. In the case of fishery exports this for example could be achieved through liberal attitude to the question of tariff quotas for fish when this question comes up for decision within the Community in a near future.

- o O o -

Mr. Chairman, I have spoken in great detail about the various problems we would like to see taken care of in one way or the other during the forthcoming negotiations. My statement may have been too detailed, for which I ask you forbearance. I felt, however, that I owed it to you to give a relatively complete statement.

I have made arrangements to have copies of my statement circulated to all here present. It had been my intentions, and we have tried to accomplish it, to have copies available in the four official languages of the Community. To my regret this has not been technically possible, for which I ask you to accept my sincere apology.

I hope that it has been evident from what I have said that our approach to the problem has been guided by the wish not to change and not to interfere with the proper working of the Community. We want to grow smoothly into this work without slowing down the process of integration and without infringing upon the interests of any of the members of the Community.

Important as our wishes for transitional arrangements are to us, I hope that you will agree that considered in their proper perspective they are modest and bear evidence of the restraint we have shown in approaching these problems. I trust that this restraint will demonstrate to you, Mr. Chairman, to the six Governments and to the Commission our determination to bring these negotiations to a successful conclusion.

This would make it possible for us to play our full part in creating that European unity which is so essential for the future safety and happiness of the peoples of our part of the world.

Kildehæfte - Danmarks vej ind i Fællesmarkedet

Dette er en kildesamling bestående af kilder fra kildepakken: Danmarks vej ind i Fællesmarkedet, der findes på Rigsarkivets hjemmeside: rigsarkivet.dk/udforsk

Kilderne diskuteres i filmen: Danmark, Europa og den økonomiske modernisering af arkivar og seniorforsker ved Rigsarkivet, Steen Andersen og Thorsten Borring Olesen, Professor, lic.phil., Aarhus Universitet. Filmene findes på Rigsarkivets hjemmeside.

1. udgave © Rigsarkivet 2022

Tekst: Rigsarkivet

Billeder: Rigsarkivet

Layout: Rigsarkivet

Rigsarkivet forbeholder sig ret til ændringer og tager forbehold for fejl.

Kommentarer til kildehæftet om Danmarks vej ind i Fællesmarkedet, sendes til: kilderne@sa.dk.

Flere muligheder med temaet Danmarks vej ind i Fællesmarkedet

Hvis du vil arbejde mere med Danmarks vej ind i Fællesmarkedet, har Rigsarkivet lavet følgende tilbud:

- Kildepakke om Danmarks vej ind i Fællesmarkedet: Indeholder centrale kilder fra forskellige arkivskabere inkl. tidslinje og liste over de vigtigste personer nævnt i dokumenterne.
- Filmserien om historien om Danmarks vej ind i Europa på Rigsarkivets hjemmeside.
- Kildehæfter med de dokumenter, der drøftes i filmserien: Danmarks vej ind i Fællesmarkedet.